

пакъ съмъ съ надежда, че, когато и да е ще бжда либела. За това именно пълзя, тършувамъ и изядамъ всички животни, които ми се изпрѣчватъ на пътя“.

„Тъй ли? Нима мислишъ, че съ ядене ще постигнешъ целта си?“, каза водната роза и се засмъ. Това е нечувано сръдство“.

„Азъ пъкъ мисля, че то за мене е най-надеждно и най-сигурно“, извика ларвата. „Цѣлъ день ямъ да надебелѣя и затлъстѣя; а следъ време, вѣрвамъ всичката ми тлъстина единъ прекрасенъ день ще се превърне въ хубави криле и въ други хубави нѣща, които притежава една либела“.

Водната роза поклати бѣлата си умна глава.

„Остави тѣзи фантазии“, каза тя, „бжди благодарна и щастлива такава, каквато си сега! Играй си на воля тукъ между листата ми, спокойна и безъ боязнь; слизай и се качвай, колкото желашъ. Тукъ имашъ богата храна и никакви грижи, — защо не си доволна, а търсишъ неизвестното, пълно съ опасности?“

„Ти си отъ долно потекло“, отговори ларвата, „и нѣмашъ усѣтъ за нѣщо по-възвишено. А азъ съмъ ларва и искамъ да бжда либела!“

И тя пропълзѣ надолу чакъ до дъното да хване повече насѣкоми и да стане по-тлъста и по-дебела.

Водната роза лежеше спокойно надъ водата и си мислѣше за свѣта и за свѣтовнитѣ работи:

„Не мога да разбера тѣзи животни. Отъ сутринъ до вечеръ скитосватъ, гонятъ се и се ядатъ и не могатъ да живѣятъ въ миръ. Ние, цвѣтята, сме по-благоразумни. Растемъ си едно до друго, мирни и спокойни, поглъщаме слънчеви зари и дъждъ. И всичко имаме, отъ което се нуждаемъ. А отъ всички